

## СЪЕДИНЕНИЕТО Е СИЛА

(Басня)

Имаше едно време въ една северна страна бедна жена, която остана вдовица. Въ съседното село живѣеше богатъ селянинъ, неинъ роднина. Бѣше алченъ и жестокъ боготашъ. Когато умрѣ съпругътъ на жената, той изкара предъ сѣдинтъ нѣкакви документи и безбожно ограби бедната жена. Отне ѝ дори и последната овчица.

— Ако можехъ да си купя поне три или четири овце, мислѣше отчаяната вдовица, бихъ имала отъ какво да живѣя. . . Но ако можехъ да си върна нѣколко отъ него, посрѣдъ нощъ, безъ той да забележи. . .

Реши да се опита. Презъ нощта тръгна и се отправи къмъ гората. Изведнажъ въ тъмнината предъ нея се изпрѣчиха две огнени очи: бѣше вълкътъ. „Той, който е опитенъ крадецъ на овце, би могълъ да ми помогне“, си помисли жената.

— Къде отивашъ? попита я вълкътъ. Тя му разправи бедата си и му обеща една овца, ако ѝ помогне въ работата.

— Добре, да вървимъ, каза вълкътъ и тръгнаха заедно.

На брѣга на единъ потокъ видѣха ракъ, който ги запита:

— Къде отивате?

Вдовицата му разправи злата си неволя.

— И азъ искамъ да ви помогна, каза ракътъ. Съединението прави силата.

— Добре, да вървимъ, отвърна вълкътъ, и тримата тръгнаха заедно.

На една поляна видѣха голѣмъ камъкъ, който показваше пжтя.

— Къде отивате? обърна се той къмъ тѣхъ.

Жената му разказа нещастieto си, и камъкътъ предложи да ѝ помогне.

— Добре, да вървимъ, рече вълкътъ, и четиримата тръгнаха.

Излѣзоха отъ гората и на полето намѣриха останки отъ огънь, запаленъ навѣрно отъ нѣкой дърваръ. Между изгорѣлитъ клонки още блещукаше една искра.

— Къде отивате? попита тя.

Вдовицата ѝ разказа бедата си.

— И азъ идвамъ съ васъ, извика искрата.

— Добре, каза вълкътъ, и петимата тръгнаха.

Следъ малко посрѣдъ пжтеката забелязаха една губерка за шиене на човали.

— Къде отивате? попита тя и се отправи къмъ групата.

Вдовицата ѝ разказа положението, до което я бѣ докарала алчността на нейния роднина, и на свой редъ иглата се присѣдини къмъ тѣхъ. И шестимата тръгнаха заедно.

Следъ нѣколко крачки срещнаха единъ охлювъ, който се разхождаше бавно на лунната свѣтлина.

— Къде отивате? тихо попита той.

Жената му разказа своята неволя, и охлювътъ сжщо се присѣдини къмъ тѣхъ. Сега бѣха седмина и вървѣха сдружено къмъ кжщата на злия боготашъ. Всички си мислѣха: „Съединението прави силата! Ще успѣемъ!“

Когато стигнаха, охлювътъ се качи на прага на обора, камъкътъ се намѣсти надъ вратата, ракътъ се гурна въ барата, която течеше презъ двора, иглата се заби въ стената, искрата се скри въ печката, а жената и вълкътъ ти-